

Hubert Detremmerie

De bankier van Poupehan

1930- 2008

real time verbindingen met het verkoopnet, en samen met de Generale Maatschappij zette hij de bouw van het Europese Parlement in de Brusselse Leopoldswijk op poten.

‘Ik had lange tijd een goudvis op kantoor’, zei Detremmerie. ‘Op de vraag waarom, antwoordde ik dat het de enige was die zijn mond open deed zonder mij tegen te spreken of geld te vragen’. Volgens velen gebruikte hij graag gebalde woorden omdat hij zo’n gouden hart had. Bij de kapitalisatie met Nieuwjaar vond hij zich niet te ‘schoon’ om tot ‘s avonds

laat mee rekeninguittreksels te verzenden. Meermaals kreeg hij hoge functies aangeboden bij de Nationale Bank, de NMKN en ASLK, maar weigerde omdat hij teveel hield van ‘zijn’ bank.

‘Als je een col en plastron aan hebt en je kent je dossier, dan raak je al heel ver. Je zou verbaasd staan hoe weinig dossierkennis sommige mensen hebben’. Dossierkennis, doen, durven, hard maar ook sociaal, waren sleutelwoorden voor Hubert Detremmerie

Toen hij onder de vleugels van minister P.W. Segers in 1955 bij de BAC als personeelslid nummer 23 begon, had het ‘spaarkaske’ 1 miljard frank in beheer en werkte met vrijwillige kassiers die hun ‘bureau’ meestal onder de parochiehuistrap hadden. Toen hij 40 jaar later het roer doorgaf aan Dirk Bruneel, was BACOB goed voor 1.000 miljard frank, 3.500 medewerkers en 760 kantoren

Die fenomenale groei bewees dat Detremmerie niet zomaar een bankdirecteur was. Jarenlang vocht hij voor een gelijke behandeling van spaar- en ‘gewone’ banken, en slaagde daar ook in. Hij investeerde veel energie in de christelijke arbeidersbeweging, wat als ‘kapitalistische’ bankier niet altijd evident was. Hij was een durver die ‘soms toeren uithaalde die nu niet meer kunnen’. Tijdens de grote staking van 1961 reed ook hij rond met miljoenen in zijn koffer om de lokale stakingskassen en mutualiteiten te bevoorraden. In 1980 maakte hij van BAC de eerste Belgische bank met

‘Elke dinsdagmiddag ontmoette hij P.W. Segers op restaurant. Het menu was altijd hetzelfde: een whisky, 6 Zeeuwse oesters, tarbot, chocolademousse en wijn. Twee uur lang werd er gegeten, maar vooral van gedachten gewisseld over dossiers. Dat bleek zeer verrijkend’. André Devogel, oud-voorzitter Arco

Merkwaardig genoeg zal Detremmerie niet herinnerd worden als ‘de bankier van BAC’ maar ‘van Poupehan’. Een dorpje aan de Semois waar premier Martens in 1982 met zijn kabinetschef Fons Verplaetse en vakbondsman Jef Houthuys, in het grootste geheim, beslisten over de devaluatie van de Belgische frank. Terecht werden toen ‘democratische’ wenkbrauwen gefronst, maar het bewees vooral dat Detremmerie net als voor zijn bank, er met zijn hele hart voor ging als de gemeenschap of het land gevaar liepen.